

[Arbejdsministeren]

der passer til den enkelte families arbejdspladssituation. Så jeg kan ikke tages til indtægt for det udtryk.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Hr. Kaj Poulsen for en kort bemærkning – til denne sag!

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Det handler præcis om arbejdsløshedsloven og arbejdstidsnedsættelsen.

Jeg vil gerne spørge ministeren: når statsministeren i går kunne refereres i pressen for at sige, at arbejdstiden skal ned, er det så statsministeren, man skal regne med, eller det, arbejdsministeren siger her i dag?

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Statsministeren blev kun refereret på den måde i ét blad, nemlig Aktuelt. Jeg vil anbefale hr. Kaj Poulsen også at læse nogle andre aviser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg forslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 38:

Forslag til folketingsbeslutning om generel adgang til betalt frihed til uddannelse.

Af Elisabeth Bruun Olsen (VS) og Albrechtsen (VS).

(Fremsat 6/11 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Vi har i de seneste år set forskellige forslag om betalt frihed til uddannelse. Vi er i regeringen ikke modstandere af uddannelsesorlov. Ingen kan være uenig med forslagsstillerne i, at der må sættes på uddannelse og videreuddannelse.

Det er også grunden til, at regeringspartierne stemte for Det Radikale Venstres 10-punkts program om voksenundervisning og folkeoplysning. Som min forgænger sagde ved førstebehandlingen den 1. februar 1985 af de to lovforslag, der dengang var til behandling, lovforslag nr. L 123 og L 124 om betalt frihed til uddannelse, som var fremsat af Socialdemokratiet, er opfølgningen af det program, Det Radikale Venstre havde lagt frem, langt fremme.

Med hensyn til det gamle radikale forslag, punkt 6-7, om uddannelsesorlov og forbedring af de økonomiske betingelser for at deltage i uddannelse, kan jeg henvise til uddannelsesudvalgets betænkning af 28. maj 1984 om forslag til folketingsbeslutning om et 10-punkts program for voksenundervisning og folkeoplysning, hvori det bl.a. forudsættes, at arbejdsmarkedets parter inddrages i det videre arbejde vedrørende voksenuddannelsesstøtte og uddannelsesorlov.

Det er fortsat regeringens opfattelse, at arbejdsmarkedets parter selv må tage spørgsmålet om uddannelsesorlov og finansiering af orloven op til drøftelse, f.eks. ved overenskomstforhandlingerne. Arbejdsmarkedets parter er nu engang bedst til at fastlægge rammerne for sådanne ordninger, som skal tilpasses virksomhedernes og medarbejdernes ønsker og behov.

Regeringen vil godt pege på, at vi netop har fået vedtaget en lov om uddannelsesopsparing, som træder i kraft 1. januar 1987, og i denne lov er der skabt mulighed for at spare op til egen uddannelse. Denne lov kunne tænkes anvendt ved de kollektive eller individuelle aftaler, således at arbejdsgivere og lønmodtagere selv fastlægger retningslinjer for retten til frihed og for, hvem der skal betale til uddannelsesopsparing.

Vi mener stort set, at vi med det radikale forslag og regeringens forskellige initiativer har et godt og konstruktivt grundlag for at arbejde videre på dette område, og vi ser